

OOK NIET VAN EEN ANDER

OOK NIET VAN EEN ANDER

Indra Suhani

Uitgeverij U2pi

Indra Suhani is het pseudoniem van Indra Varma. Eerder schreef zij de jeugdboeken *'Sammie en Bhartie – Het Ramlila toneel'* en *'Konverjari'*, en de verhalenbundel *'In de schaduw van de amandelboom'*. Ook heeft zij voor o.a. Hindorama magazine columns, artikelen en korte verhalen geschreven.

© Uitgeverij U2pi BV
1e druk juni 2015

Titel: Ook niet van een ander
Auteur: Indra Suhani

Uitgeverij U2pi, Den Haag
Website uitgever: www.jouwboek.nl
ISBN: 978-90-8759-462-6
NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Voor vrouwen die ergens in gevangen zitten: er is altijd hoop.

HOOFDSTUK 1

September 2004

Een venijnige windvlaag treft haar gezicht als ze de deur opent. Ze kijkt de galerij in en slaat de deur snel weer dicht. Binnen moet ze eerst even op adem komen, voordat ze alle sloten van binnen sluit. Eén. Twee. En drie. Ook al zag ze niemand op de galerij, je weet maar nooit. Het was haasten de afgelopen uren, en dat in het waardeloze weer. Regen, wind en kou. Het is niet anders in dit koude kikkerlandje. Iedere herfst moet ze er weer aan geloven. Ze huivert, trekt haar jas en schoenen uit en gaat verder het huis in.

De huiskamer is koud. Het eerste wat ze doet, is de thermostaat hoger zetten. Op de eettafel ziet ze een verse bos rode rozen en daarnaast een tasje van de HEMA met een enveloppe erbij. Als ze ernaartoe loopt, ziet ze dat haar naam erop staat. Ze maakt de enveloppe open en leest: *'Hé, Nargis, doe het vooral 'NIET' rustig aan. Mooie avond, X Soes. O ja, er staat een flesje Merlot in de koelkast.'* Echt iets voor Soesma. Hoe lief kan een mens zijn? Dat ze nu in Soesma's huis mag zijn, is al een geschenk uit de hemel. Nargis krijgt een brok in haar keel en kan met moeite haar tranen binnen houden. Dan bedenkt ze dat dit geen moment is voor zelfmedelijden. Wat schreef haar vriendin ook alweer? Mooie avond! Ja, een mooie avond met Vinod, mijmert ze met een glimlach. In het HEMA-tasje zitten rode waxinelichtjes. Voordat ze aan de gang gaat met de kaarsjes, doet ze eerst de radio aan, die net als bij haar thuis standaard op radio Amor afgestemd is. Er draait een bhajan, wat wil zeggen dat de overlijdensberichten afgelopen zijn. Die heeft ze dan gemist vandaag. Morgen weer een dag. De radio gaat uit en maakt plaats voor de cd van ABBA. Heerlijk. *Knowing me, knowing you.* Vinod komt om half acht, heeft ze nog ruim een half uur om het gezellig te maken.

Nargis ploft neer op een eetkamerstoel en laat de dag voorbij flitsen. Nadat zij en Rani wakker waren geworden, zich hadden

klaargemaakt en allebei een kommetje Brinta met melk gegeten hadden, had ze eerst Rani naar school gebracht. Daarna was ze doorgereden naar haar werk in Den Haag. Ze had geluk met de drukte op de weg. Er was veel werk op kantoor, waardoor de dag om vloog. Terug naar Zoetermeer had ze zeker een half uur in de file gestaan, wat tegenviel, want op vrijdag was het meestal rustig met het verkeer. Ze had Rani van de naschoolse opvang opgehaald en was nog voor zessen thuis, zodat zij precies om zes uur klaarstond om door haar vader opgehaald te worden. Nargis had zich vlug gedoucht en klaargemaakt en was daarna doorgereden naar de Albert Heijn bij haar in het winkelcentrum voor een fles wijn en wat chips. Toen was ze rechtstreeks naar het flatje van Soesma in Buytenwegh gereden.

Wat een dag, zucht ze, en schudt haar hoofd, alsof ze de gejaagde dag van zich af wil werpen. Ze kijkt rond in de huiskamer. Nee, geen nieuwe ingelijste foto's of andere prullaria, constateert ze enigszins teleurgesteld. Haar vriendin heeft haar driekamerflatje knus ingericht. Knus, maar typisch Soesma met vaasjes, kandelaartjes, bloemen, souvenirs, beeldjes van goden en tierelantijntjes. Vooral de spiegels, die overal hangen, vallen op. 'Dan zie je ieder overtollig pondje of wanneer het de hoogste tijd is voor de kapper. Of dat er weer eens geshopt moet worden als je jezelf voor de honderdste keer in dezelfde trui ziet', had Soesma lacherig maar met serieuze ondertoon verklaard toen Nargis er een keer naar vroeg. Veel lichteiken in de huiskamer, een donkerblauwe bank. Boven het lichteiken dressoir hangt een brede spiegel. Daarboven een net zo groot doek waarop de god Ganesha is afgebeeld. Nargis vindt het een mooi plaatje, maar zelf zou ze niet dag in dag uit willen kijken naar Ganesha - half mens en half olifant-, ook al is hij een god. Of beter, een halfgod.

De eettafel is rond met hoge stoelen erom, ook in lichteiken. Op de vloer heeft Soesma bruin laminaat liggen, net zoals overigens in het hele huis. De donkerblauw-bordeaux gestreepte gordijnen hangen tot net boven de verwarming. Alle lampen, en dat zijn er genoeg, hebben de vorm van bloemen. Dat Soesma's familie haar heilig is, kun je zien aan de tientallen ingelijste foto's overal in huis.

Nargis loopt naar de keuken om lucifers te halen voor de kaarsen en blijft bij het teruglopen staan voor de spiegel in de keuken. Ze

draait zich half om en is tevreden met haar spiegelbeeld. De lichtlila blouse valt toch wel mee, ook al kleurde die niet echt bij haar rode lippenstift. Een andere kleur blouse, dat gaat nog wel, maar haar rode lippenstift? Nee, die kan ze niet opgeven. Ze vindt het knap van zichzelf dat ze voor deze avond van haar favoriete kleuren zwart en wit afgestapt is. Vinod had eens opgemerkt dat zij altijd zwart met wit droeg en ze had het idee dat hij dat niet zo leuk vond. ‘Hopelijk is hij verrast straks’, denkt ze. Ze zet de waxinelichtjes voor de derde keer anders. Eerst in een rondje, dan in een vierkant, dan in de vorm van een hart. Uiteindelijk wordt het rond. Ze steekt de waxinelichtjes aan. Come on, Naar, je gedraagt je als een verliefde tiener, berispt ze zichzelf. Eerlijk gezegd voelt ze zich ook een verliefde tiener. Ze heeft zelfs kriebels in haar buik. Om haar lippen speelt een lach als ze voor het raam gaat staan en de mooie avond inkijkt. De miezerige regen die de hele dag neerviel, is gestopt. De maan is vol.

Haar mobieltje piept. Een sms’je. Met trillende vingers opent ze het berichtje. Het is van Vinod: *‘Ik kom iets later. X.’* Niks verder, geen uitleg. Ze vraagt zich af waarom. De regen? Maar die is gestopt. File misschien? Zou er een ongeluk op de weg gebeurd zijn? Ze kijkt opnieuw op haar mobieltje. Het staat er echt: *‘Ik kom iets later. X.’* Ze staat op van de bank en loopt naar de keuken, vanwaar ze uit het raam op de straat kan kijken en schuift de vitrage opzij. Het zal toch geen grapje zijn en dat hij ineens tevoorschijn komt? Nee, dat soort grappen maakt Vinod niet. Ze laat de vitrage uit haar vingers glippen en loopt weer naar de woonkamer terug. Bij de salontafel twijfelt ze. Ach, waarom nog langer wachten, denkt ze, en pakt de fles Merlot om alvast een glaasje voor zichzelf in te schenken. Voordat ze gaat zitten, blaast ze de kaarsjes uit. Die hebben nu toch geen zin. Natuurlijk kan het voorkomen dat hij wat verlaat is. Het kan iedereen gebeuren. Haar probleem is dat zij niet goed tegen slecht nieuws kan. Dat Vinod haar nu sms’t dat het wat later wordt, is voor haar slecht nieuws. Dat is nu eenmaal zo. Het voelt slecht.

Nargis was negen jaar oud toen ze de eerste keer in haar leven geconfronteerd werd met slecht nieuws. Slecht, en voor haar zeer schokkend nieuws. Net zoals iedereen zich nog precies voor de geest

kan halen waar hij was en wat hij deed toen het eerste vliegtuig zich door de Twin Towers boorde in Amerika, op elf september tweeduizend en één, zo weet zij nog precies waar ze was en wat ze deed, pakweg dertig jaar geleden, toen ze haar slechte nieuws te horen kreeg.

Het was op een bloedhete dag in oktober in Nickerie, in haar ouderlijk huis. Een doodnormale dag. Een donderdag, meent ze zich te herinneren. Achter op de fiets bij Papa ging Nargis naar school. Dezelfde school waar Papa onderwijzer was. Zoals elke dag kregen ze les, hadden een korte speelpauze, gingen weer de klas in en kregen weer les. Taalles. Ze oefenden moeilijke woorden voor het dictee dat ze de volgende dag zouden krijgen. Iedere vrijdag was er dictee. Om één uur ging de laatste schoolbel en kon iedereen naar huis. Bij het kantoor van de directeur bleef ze wachten totdat haar vader zover was om naar huis te gaan. Een kwartiertje later sprong ze op de bagagedrager en fietste haar vader weg in de brandende zon. Ze weet nog dat ze haar schooltas op haar hoofd had gehouden om zich te beschermen tegen de hitte.

Thuis aangekomen kleepte ze zich om en schoven zij en Papa aan tafel, waar haar twee broers en haar zus al aan het eten waren. Mama schepte eten op. Rijst met daal en gebakken vis. Zij at de rijst met daal gulzig op, plukte wat aan de stukjes gebakken vis, maar at er niet van. Papa zag dat ze haar vis liet liggen, maar zei er niets van. Mama merkte het ook op. 'Eet je vis eens op', zei ze. Nargis knikte, plukte opnieuw met haar vingers aan de stukjes vis, plukte er een paar stukjes van af. Maar meer dan de vis verschuiven, deed ze niet. Na de lunch deden ze wat ze altijd deden. Slapen. Mama ging naar haar kamer, net als haar broers Kishore en Mahinder, die samen een kamer deelden. Ook Nargis' zus Neela ging naar boven, naar de kamer die ze samen deelden. Papa deed zijn siësta liever in de hangmat in het overdekte deel achter het huis.

Nargis deed nooit aan het middagslaapje. Voor haar waren deze paar uurtjes de mooiste tijd van de dag. Als klein meisje vond ze het heerlijk om zich dan terug te trekken op het plekje onder de trap, met Combat en Bonanza, de honden. Mama had haar verboden

om daar in het vieze zand, waar overal hondenharen lagen, te gaan spelen. Maar zodra Mama uit het zicht was, rende ze erheen. Haar twee trouwe vrienden wachtten haar al op. Uren kon Nargis daar doorbrengen, spelen in het zand en praten met Combat en Bonanza. Bijna iedereen lachte hen uit, als ze deze namen voor het eerst hoorden. Dat waren toch geen hondennamen! Maar zij vond het best grappig dat haar oom het lef had gehad om de honden zo te noemen, naar twee populaire televisieseries.

Toen ze groter werd en nog steeds niets moest hebben van slapen midden op de dag, bracht ze deze dankbare uren met haar buurjongetje Jozef door. Hij was haar beste vriend en alleen zij kende zijn Hindoestaanse naam Jagdish. Zodra iedereen sliep, glipte hij naar haar toe of rende zij hem tegemoet achter op het erf. In de tijd dat de rijsthalmen mooi genoeg in de akkers stonden te wuiven, renden ze naar de rijstvelden om uren door de halmen te rennen, verstopperij te spelen of gewoon ergens op een beschutte plek zittend of dicht naast elkaar liggend te praten of lachen. Soms konden ze samen stil zijn, of dromend naar de hemel starend. Jozef was zo slim dat hij precies wist wanneer ze terug naar huis moesten, voordat iedereen weer wakker werd. Dat zag hij aan de stand van de zon. Hij had vaak geprobeerd om het haar uit te leggen, maar haar interesseerde het niet. Ze vond het geweldig dat hij het wist. Dat was genoeg. Zo wilde ze het laten.

Soms staken ze stiekem de weg over en gingen aan de oever van de rivier zitten. Haar ouders hadden haar dat streng verboden, omdat het levensgevaarlijk was. De weg zou te druk zijn. En kwam het gevaar niet van de weg, dan kwam het wel van de rivier zelf. Ze zou in het water kunnen vallen en verdrinken, want zwemmen kon ze niet. Jozef beloofde geruststellend dat hij haar zou redden. Hij had zichzelf geleerd te zwemmen. In eerste instantie geloofde ze hem niet, maar toen had hij het haar voorgedaan. Daar aan de waterkant gingen ze op een boomstam zitten en keken wat er op het water gebeurde. Soms telden zij de schepen en korjalen die voorbij trokken. Hij de schepen die naar rechts voeren en zij de schepen die naar links voeren. Of andersom. Altijd had Jozef de meeste geteld. En ook al had zij meer schepen voorbij zien varen, ze liet hem winnen. Ze vond

het leuk als hij won. Ze gooiden takken in het water om te kijken hoe snel de stroom ze meevoerde. ‘Zie je hoe hard het gaat, Naar?’ riep Jozef dan. En zij knikte. Jozef wist altijd zoveel.

De middag waarop zij het slechte nieuws hoorde, was ze niet met Jozef meegegaan toen iedereen het middagdutje deed. Ze had veel huiswerk. De volgende dag was het dictee dat ze altijd op vrijdag hadden. Het moest dus inderdaad een donderdag zijn geweest, bedenkt ze nu. Zij zat aan de houten tafel in het overdekte gedeelte achter het huis haar woordjes te leren. Combat en Bonanza lagen uitgeteld dicht bij haar stoel. Ook al hadden ze hun ogen dicht, toch hoorden zij alles wat bewoog of vreemd was. Papa lag in de hangmat op een paar stappen van haar af te slapen. Ze had gemerkt dat hij onrustig was. Telkens weer bewoog hij in de hangmat, totdat hij het op gegeven moment opgaf en rechtop ging zitten. ‘Heb je nog veel te doen?’, vroeg hij. Zij schudde haar hoofd. ‘Nee, Papa. Ik ben al klaar.’ Hij gebaarde haar bij hem te komen zitten. ‘Wat lief’, dacht Nargis. Snel had ze haar boeken en schriften in haar tas gestopt en was ze naast hem in de hangmat geklommen.

Toen had hij het tegen haar gezegd. Dat hij en Mama besloten hadden om met het hele gezin naar Holland te gaan. Eerst had ze het niet willen geloven. ‘Gaan we met zijn allen op vakantie?’, had ze gevraagd. Maar Papa maakte haar gauw duidelijk dat het heel serieus was en dat zij alles aan het regelen waren voor hun vertrek. Een definitief vertrek.

Op dat moment stortte haar wereld in. Hoe kon ze weg van de plek waar haar leven was? Van haar huis, van de rijstvelden, van de rivier, van de bloemen op het erf, de fjalobies en van de Chinese rozen, die haar iedere dag begroetten? Van de fruitbomen op het erf? Wie zou de manja’s en olijven eten? Het was toch ondenkbaar en ook ondankbaar om alles achter te laten en weg te gaan? Ze was uit de hangmat gesprongen en huilend weggerend naar het huis van Jozef, die voor zijn huis een beetje voor zich uit zat te kijken.

Hij zag haar aankomen, hysterisch huilend, en was opgestaan en naar haar toegesnel. Nargis had hem gevraagd of hij ook naar Holland zou gaan. Toen hij haar niet-begrijpend aankeek, had ze hem met

horten en stoten verteld wat Papa haar net verteld had. En toen Jozef zei dat hij niet naar Holland zouden gaan, begon ze nog harder te huilen en was weer weggerend naar haar huis, met Jozef achter zich aan. 'Papa, ik ga niet naar Holland. Jozef gaat ook niet!', had ze door haar tranen heen geschreeuwd. Intussen waren ook haar moeder, haar broers en zus wakker geworden. Mama had haar in haar armen genomen en gesust.

Al gauw werd het Nargis duidelijk. Het besluit was genomen, er was geen weg terug. Ze zouden met z'n allen naar Holland vertrekken. Iedereen probeerde haar te troosten. Jozef had haar beloofd dat hij er alles aan zou doen om haar achterna te komen. Nog dagenlang had ze gehuild, ook om Combat en Bonanza, die ze achter zou moeten laten. Jozef hoopte ze nog te zien. Hij had het haar immers beloofd. Toen wist Nargis nog niet wat ze nu weet. Dat het tientallen jaren zou duren voor ze haar land weer zou zien. En dat het afscheid van Combat en Bonanza definitief was. Ze gelooft nog heilig dat de honden eerder doodgegaan zijn doordat ze haar misten.

Ze schrikt wakker van een indringend geluid. Een sms'je. Ze zet haar lege wijnglas op tafel, pakt dan haar mobieltje, maar durft het berichtje niet gelijk te openen. Stel dat erin staat dat Vinod niet meer komt? Ze schenkt haar glas bij uit de fles Merlot, die al half leeg is, neemt twee slokken achter elkaar voordat ze de moed kan opbrengen om het sms'je te lezen:

'Zal nog wat later worden. X' Ze zucht van opluchting en leunt achterover op de bank met in haar ene hand haar mobieltje en in de andere hand het glas wijn. Terwijl ABBA vrolijk verder zingt, doet ze de TV aan voor het nieuws van TV West. Even kijken of er verkeersongelukken zijn gebeurd.

Haar gedachten dwalen weer af naar het verleden. Jozef had ze nooit meer gezien. Hij was haar niet achterna gekomen en zij had niet de behoefte gehad hem op te zoeken. Eerst was ze te boos op hem en later was er niks meer van gekomen. Waarom? Ze weet het niet. Nargis had niet iedere dag aan hem gedacht, maar hem wel vaak gemist. Ook nu heeft hij gewonnen, denkt ze. Net als bij het schepen tellen aan de oever van de Nickerierivier. Hij is altijd in Suriname

gebleven en zij niet.

Eerder die dag in Rijswijk. Vinod zit achter het stuur van zijn Toyota en richt zijn volle aandacht op het verkeer. De onverwachte drukte op de late vrijdagmiddag verrast hem. Hij trekt op als hij weer een stukje vooruit kan en probeert bovenal kalm te blijven. Het verkeer is chaotisch, wat ongetwijfeld door de regen komt. De mensen worden dan zenuwachtig, willen sneller op hun bestemming zijn en nemen eerder risico's. Normaal gesproken doet hij over deze route vanaf de Haagse markt via Rijswijk slechts twintig minuten om op de snelweg te komen. Nu zal hij er minstens drie kwartier over doen.

Het is kwart voor zeven, dus moet half acht absoluut haalbaar zijn. Hij kan op tijd in Zoetermeer zijn. Met hartelijke dank aan zijn moeder, zijn Sita mousi en zijn zusje Kajal, die wonder boven wonder sneller klaar waren met winkelen. Zeker ook door de regen, anders had hij het wel kunnen vergeten. Winkelende vrouwen vergeten vaak dat een dag slechts vierentwintig uur heeft en dat in die uren ook nog andere dingen gedaan moeten worden. Hij kijkt op zijn mobieltje. Geen berichten of gemiste oproepen.

Voor de zoveelste keer past hij de snelheid van de ruitenwissers aan. Hij zet ze nu op de laagste stand. Deze miezige regen is echt waardeloos. Liever dat het een uurtje stevig giet en dat het daarna de rest van de dag droog is. Dan weet je tenminste waar je aan toe bent. Net zoals in Suriname. Eerst brandt de zon fel, dan wordt het in één klap bewolkt en een tel later barst er een gulle regenbui los. Een stevige sibiboesie, zoals ze zo'n enorme bui daar noemen, met grote, harde en vooral warme regendruppels zo groot als knikkers. Geweldig om er doorheen te rennen met zijn broertjes, temeer omdat het niet mocht van zijn moeder. Na nog geen uur houdt de sibiboesie op, stromen de erven leeg en schijnt de zon weer. Dáár kon regen leuk zijn. Die miezige regen van hier, die kennen ze daar niet. Hij weet met moeite een vloek binnen te houden en verzet de stand van de ruitenwissers. Nog één keer, neemt hij zich voor. Op de hoogste stand nu en punt uit. Met deze regen blijf je aan de gang. Dan weer snel, dan weer langzaam. Hij krijgt er wat van.

Als hij weer kan optrekken, valt zijn motor uit. De tweede keer

vandaag. Hij snapt er geen hout van. Jaywant, zijn neef die in de garage werkt, heeft zijn auto een maand geleden nog een onderhoudsbeurt gegeven en de auto gelijk APK gekeurd. Maar ja, dit stapvoets rijden is natuurlijk funest voor de motor. Hij gast een paar keer flink en krijgt de auto gelukkig weer aan de praat. Tjonge jonge, hij moet er niet aan denken nu autopech te hebben. Dat kan hij Nargis niet aandoen. Ze kan er niet tegen als hij laat is. Dan denkt ze meteen dat hij haar niet meer hoeft.

Opeens heeft hij genoeg van radio Amor met altijd maar weer die verzoekjes om vervelende oude liedjes. Hij schuift een cd in de speler met de remix The most wanted van dj Prako, die zijn neef Roen voor hem gebrand heeft *Aap jaisa koi mere zindagi mein aje...*

In de vroege ochtend had Nargis hem ge-sms't dat ze elkaar die avond konden ontmoeten. Hij lag nog in bed en dacht niet geheel toevallig aan haar, want sinds hij Nargis ontmoet had, was zij constant in zijn gedachten. Hij sliep met haar en werd wakker met haar, in gedachten dan. Als het aan hem lag mocht dat ook fysiek zo zijn. Helaas was er nog te veel te overbruggen voor zijn droom uit zou komen, als dat überhaupt ooit zou gebeuren.

Hij sms'te terug: *'Ik kijk uit naar vanavond. Het wordt een lange dag. XXX.'*

Met het mobieltje in zijn hand bleef hij in bed liggen. Filmisch verliefd voelde hij zich. Net zoals Anil Kapoor in de film 1942 A love story, als hij zijn liefde voor Manisha Koirala bezingt in het liedje *Ek larki ko dekha to aisa laga*. Dat prachtige landhuis, die grote openstaande ramen met de gordijnen die wapperen in de frisse ochtendbries, met in het midden van de kamer het enorme bed waarin Anil Kapoor ligt tussen de smetteloze witte lakens. De vonken spatten van het doek af. Wat kan het hem schelen dat hij gewoon op een vierkamer-etage in de Haagse Schilderwijk woont, samen met zijn moeder, zijn broertje en zus? Wat maakt het uit dat hij slaapt op een eenpersoonsbed in een kamer van twee bij twee vierkante meter met een minuscuul raampje, waarvan de gordijntjes bijna altijd gesloten zijn? In de liefde telt dat soort dingen niet.

Later had hij op de bank, met een broodje sardien op schoot en een

half oog op Zee TV, de plannen voor die dag van zijn moeder en zijn zus Kajal aangehoord. ‘Vin beta, Kajal en ik willen vandaag gaan kijken bij Roopan weddingsservice. Weetje, voor een marho en pirha. Wil je met ons meegaan? Dan kunnen we beslissen hoeveel we eraan kunnen uitgeven,’ had zijn moeder gevraagd.

Hij had geknikt en zijn zusje geplaagd. ‘Wie gaat er dan trouwen?’ Verlegen geworden had Kajal hem een duwtje gegeven. Hij vond het ook geen enkel probleem om zijn Sita mousi eerst op te halen. Zonder de bemoeienis van Sita mousi, de jongere zus van zijn moeder en de matador van de familie, kan blijkbaar geen enkel huwelijk in de familie voorbereid worden. Hij mag haar graag om haar vrolijke aard.

Intussen schiet het verkeer eindelijk op. Hij kan de A12 oprijden. De regen is opgehouden. Uit de twee boxjes links en rechts van het dashboard klinkt weemoedig... *Djana, zindagi se na djana*... Sita mousi had hem toevertrouwd dat in de film een vriend het lied zingt voor zijn overleden beste vriend. Steeds als hij dit lied hoort wordt Vinod emotioneel. Niks lijkt hem erger dan een geliefde te moeten verliezen. Ondanks de melancholische zang geniet hij er van. Net zoals hij van de rit geniet. Het idee dat hij Nargis straks in zijn armen kan sluiten. Het lijkt lang geleden dat ze elkaar gezien hebben.

Op de snelweg is het druk, maar er zit tenminste beweging in. Voor het Prins Clausplein neemt hij de afslag Zoetermeer. Hij werpt een blik op zijn mobieltje en ziet een gemiste oproep. Nargis kan het niet zijn, want over elkaar bellen hebben ze specifieke afspraken. Nieuwsgierig geworden kijkt hij toch wie het dan wel is. Het is Roen, zijn neef van wie hij de remix van dj Prako heeft. Wat een timing, om nu te bellen! Beter dat hij terugbelt, anders blijft hij het proberen. Hij kijkt om zich heen of er geen agenten in de buurt zijn, voordat hij op bellen drukt. ‘Ai Roen, wat is er? Ik ben aan het rijden, joh.’

‘Ja? Waar ga je dan?’

‘Gewoon, je weet toch.’

‘Sang, ie tranga man.’

‘Maar waar bel je voor, man?’

‘Ga je mee vanavond naar Lari?’

‘Roen, ie sabi mi no lob den feest moro.’

‘Ga mee dan. Hey, ik hoor Prako, zie je, je vindt die muziek wel goed’ lacht Roen aan de andere kant.

‘Ik bel je later.’ Hij verbreekt het gesprek. De fase van Roen, waarbij alles om fissa’s draait, heeft hij achter de rug.

Net voorbij het Prins Clausplein sputtert de auto. Het lijkt serieus. Precies op tijd kan Vinod de auto naar de vluchtstrook manoeuvreren. Daar geeft de auto het op. De hele dag al had hij een gevoel van naderend onheil, maar dit – autopech – was wel het laatste wat hij verwacht had. Hij voelt zich als een marathonloper die net voor de finish struikelt. Hij pakt zijn mobieltje, aarzelt even, toetst dan het bericht: *‘Ik kom iets later. X,’* en drukt op verzenden. Nu maar hopen dat Nargis niet in paniek raakt. Ze kan rare dingen doen als ze onzeker wordt.

En nu even zijn verstand gebruiken. Wat kan er aan de hand zijn? Het lampje van de accu is niet aangegaan en de benzinemeter geeft aan dat er zeker nog een kwart tank benzine is. Hoe kan hij de auto het snelst weer aan de praat krijgen? De ANWB bellen is geen optie. Hij is geen lid van de Wegenwacht. Voor het eerst in zijn leven heeft Vinod daar spijt van. Jaywant vindt dat het weggegooid geld is, maar die tachtig of negentig euro per jaar valt hem bij nader inzien reuze mee als je kijkt wat het op een ogenblik als dit kan betekenen. Hij belt Roen. In gesprek natuurlijk. Die is iedereen aan het bellen om naar Lari te gaan. Roen laat zich niet gauw nee verkopen. In de lijst met contactpersonen van zijn mobieltje ziet hij Baboeji. Hij drukt op zijn naam, maar breekt gauw weer af. Beste jongen, die Baboeji, maar op dit moment niet echt de juiste persoon. Ten eerste heeft hij geen auto, dus kan hij ook niet komen helpen. Ten tweede zit Vinod niet op een preek van hem te wachten. Niet voor niets heeft hij de naam Baboeji gekregen, de roepnaam van Mahatma Gandhi. ‘Auto’s zijn milieuvervuilers,’ zou hij zijn preek beginnen. Jaywant zou zelf wel bereid zijn hem te helpen, maar sinds hij getrouwd is en goed onder de plak zit, moet hij eerst toestemming hebben.

Hij belt toch. Helaas krijgt hij zijn voicemail. Dan toch maar Baboeji. Ook al heeft Baboeji geen auto, doordat hij de Bhagawat Gita en Ramayan leest, aan yoga doet, mediteert, kortom een en al spiritualiteit, komt hij meestal met goede oplossingen.

Baboeji neemt meteen op. 'Ik was met mijn yogaoefeningen bezig, maar had de telefoon al eerder horen gaan. Dan moet het wel dringend zijn, dacht ik.' Vinod vertelt hem van de autopech. 'Ik weet dat je geen auto hebt', zegt hij, 'Maar ik kan verder niemand bereiken. Weet jij wat ik nu het beste kan doen? Ik heb een ontzettend belangrijke afspraak en ik kan gewoon niet meer helder denken!' Baboeji stelt hem gerust. 'Blijf vooral kalm, Vinod bhai, we komen hier wel uit. Voor elk probleem is er een oplossing en als er geen oplossing is, moeten we de situatie accepteren en kijken hoe...'

Vinod onderbreekt hem. 'Ik wil graag een keer een goed gesprek met je hebben, maar niet nu. Mijn auto moet gemaakt worden!'

Nu wordt Baboeji praktisch. 'Soen, luister, bel Sjaak. Die woont in Zoetermeer en kan snel naar je toe rijden. Zeg tegen hem dat hij voor de zekerheid een startkabel en een jerrycan met benzine moet meenemen. Jullie zouden toch meer met het openbaar vervoer moeten.' Vinod bedankt hem en zegt dat hij Sjaak gelijk gaat bellen. Beste jongen, die Baboeji, maar je moet er wel even de tijd voor nemen. Vinod belt. Zoals verwacht zit Sjaak, die in het echt Sachin heet maar zijn naam veranderd heeft sinds hij de nieuwe baan heeft, met collega's aan de borrel. Sinds hij supervisor geworden is op het callcenter en wel twintig man onder zich heeft, loopt hij strak in het pak rond, praat hij met een rollende r en gaat hij elke vrijdagavond borrelen met andere supervisors. Dat vanwege de teambuilding. Hij heeft altijd zijn mobiel aan, natuurlijk. Staat interessant als je veel gebeld word. En Sjaak belt altijd terug.

Sjaak klinkt verbaasd als hij hem hoort, maar luistert met interesse naar zijn probleem. 'Je moet me helpen Sjaak. Je weet toch, ik heb een afspraak met die soema. Als ik niet kom opdagen is ze tot alles in staat.' Sjaak zucht hoorbaar. Hoe vaak heeft hij Vinod niet geadviseerd om te kappen met Nargis. Maar die heeft zijn goedbedoelde adviezen, en ook die van zijn andere vrienden in de wind geslagen en zijn relatie met Nargis voortgezet. 'Ik kom eraan, vriend', zegt hij eindelijk. Vinod kan hem nog net vragen een startkabel en benzine mee te nemen. Dan belt Baboeji om te vragen of Vinod Sjaak heeft kunnen bereiken. Vinod beseft hoeveel hij aan zijn vrienden heeft. Heel veel. Zonder hen zou hij zich geen raad weten.

Baboeji, Sjaak en hij werden vrienden tijdens hun opleiding op de Haagse Hogeschool. Sjaak en hij kenden elkaar al van de MBO. Baboeji, die eigenlijk Hendrik heet, kwam ergens midden in het tweede jaar op de HBO. Als een stelletje meiden hadden Sjaak en hij gegiecheld, toen hij de collegezaal binnen was komen lopen en naast Vinod was komen zitten. Met zijn lange haar, grote bril, versleten kleren en oude schoenen had hij er als een zwerver uitgezien. Iedereen vond hem een rare jongen, een junk, of in elk geval iemand die in de war was. Vinod was de enige persoon met wie hij sprak, als hij überhaupt wat zei. Vrij snel bleek dat hij niet alleen intelligent was, maar zeer begaafd. Hij maakte geen aantekeningen tijdens de colleges, vroeg niemand wat, maar zijn cijfers waren nooit lager dan een acht. Voor statistiek haalde hij alleen tien. Het duurde niet lang of iedereen wilde vrienden met hem worden en met Baboeji in een studiegroepje zitten.

Maar goede vrienden werd hij alleen met Vinod. Op een dag, Vinod had Baboeji bij hem thuis uitgenodigd, had Baboeji over zichzelf gepraat. Hij vertelde dat hij, toen hij nog in Suriname woonde, marihuana gebruikte en dat zijn ouders hem langzamerhand zat waren. 'Ik wil naar Holland, zei ik toen tegen hen.' Zijn oom die in Amsterdam woonde zou hem opvangen en begeleiden. Die missie mislukte finaal. Baboeji werd geen beter mens, maar raakte dieper in de put. In Amsterdam, in de Bijlmer, kwam hij in contact met andere verslaafden. Het hek was van de dam. Baboeji ging zowel lichamelijk als geestelijk achteruit. Na vele omzwervingen kwam hij terecht in het Parnassia in Den Haag. En toen zag hij het licht. 'Ik kwam in contact met de pandit die ons daar bezocht en leerde de Bhagawat Gita kennen. Vanaf die tijd is dat mijn leidraad', had hij gezegd.

Hard getoeter haalt Vinod uit zijn gedachten. Met gierende remmen stopt Sjaak achter hem, gooit het portier open en komt naar hem toe. Ze schudden elkaar de hand. Sjaak kijkt hem afwisselend kwaad en meelevend aan. Kwaad omdat hij zijn relatie met Nargis resoluut afkeurt. Meelevend, omdat hij een vriend ziet die in nood verkeert. Zonder veel omhaal giet Vinod de jerrycan leeg in de tank, waarna Sjaak de auto start. Tot beider verbazing doet hij het. Vinod